

Arrest

nr. 348 269 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten.

Op 9 oktober 2024 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 november 2025 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 24 december 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Uige, u groeide op in Luanda, u woonde er eerst in Mabor – met uw beide ouders - en u ging tot het vijfde leerjaar naar school. In juni 2002 ging u in Malia, Luanda, samenwonen met uw partner H.K.H.. U kreeg met hem twee kinderen, E. verblijft in Kunene, Angola, uw zoon J. kwam met u mee naar België.

Uw man werkte voor het bedrijf IGAE sedert 2015. Er was brandstof verdwenen uit het bedrijf S., uw man diende deze zaak te onderzoeken. De minister van Binnenlandse Zaken en enkele Generaals waren erbij betrokken, zij hadden brandstof naar Zambia/Congo DR gebracht. In juni 2024 begon uw man anonieme telefoontjes te krijgen, er werden hem huizen, auto's en immobiliën beloofd om te vermijden dat hij de resultaten van zijn onderzoek naar buiten zou brengen en dat het zou uitkomen dat zij er iets mee te maken hadden en dat zij de brandstof hadden verkocht. In juli 2024 werd een collega van uw man vermoord door F.M.B.. Uw man wou het telefonisch voorstel niet aanvaarden en vluchtte op 20 juli 2024 weg. Dit was de laatste keer dat u uw man zag en hoorde.

Op 01 augustus 2024 kreeg u bij u thuis bezoek over de vloer, meer bepaald drie personen van de algemene politie en twee personen van de Forças Armadas (FA), ze waren op zoek naar uw man. U stelde niet te weten waar uw man was doch u werd niet geloofd, u werd geslagen en uw zoon werd tegen de muur geduwd. Deze vijf mannen hebben u vervolgens verkracht. U ging de volgende dag aangifte doen bij de politie, ze gingen het onderzoeken, u had nadien niets meer van hen vernomen. U hield er problemen met uw zicht aan over, alsook problemen aan uw buik en blaas en een infectie aan uw vagina. Na drie – vier dagen werd uw schoonbroer A.H. gedood, hij werd door twee motorrijders doodgeschoten. U linkt dit aan de problemen die uw man kende en u besloot hierop Luanda te verlaten en naar Kunene te gaan. U verbleef twee maanden in Kunene bij pastoor S.. U verliet Angola op 08 oktober 2024 per vliegtuig, samen met de pastoor, u reisde met een vals paspoort. U kwam op 09 oktober 2024 in België aan en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

U stelde nog dat uw vader is overleden, uw moeder en broer D.M. verblijven in Europa, u heeft geen contact meer met uw zoon E. te Angola.

U vreest bij terugkeer naar Angola dood te zullen gaan omdat u er vervolgd werd, u weet niet of uw man reeds werd gevonden of overleden is, ze zouden nog op zoek kunnen zijn naar hem, u vreest de ministers, de algemene politie en de FA, diegenen die u in uw huis verkracht hadden.

U voegt de volgende documenten toe: uw Angolese identiteitskaart; een medisch contactverslag op naam van uw zoon J. alsook de uitslag van een RX; een medisch contactverslag op naam van uzelf alsook “dossier gegevens labo” en een afspraak bij de dienst gynaecologie en een foto van uw zoon en van uzelf.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U vroeg immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden gehoord door een vrouwelijke protection officer alsook een vrouwelijke tolk (zie “beoordeling bijzondere procedurele noden” DVZ d.d. 27 november 2024” en “vragenlijst bijzondere procedure noden” DVZ d.d. 27 november 2024. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u er gehoord door een vrouwelijke protection officer en een vrouwelijke tolk.

Betreffende de opmerking van uw advocaat helemaal op het einde van het onderhoud bij het CGVS d.d. 18 november 2025, met name dat u tot de dag van vandaag angsten zou hebben en uw toestand precair zou zijn, het gekend zou zijn dat trauma een belangrijke impact zou hebben op de manier waarop een verzoekster het relaas zou brengen en dit ook tijdens het gesprek op het CGVS aanwezig was, zoals het wisselen van de namen van uw zoon en echtgenoot, vragen letterlijk nemen en soms niet weten wat er van u zou worden verwacht (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 18 november 2025 p. 24, hierna genoemd CGVS p. 24), kan er nog het volgende worden opgemerkt. Uw advocaat gaf tijdens uw onderhoud op 18 november 2025 bij het CGVS aan nog een psychologisch attest te zullen regelen (CGVS p. 13-14), doch deze werd op heden niet over gemaakt. U laat aldus na om enig medisch/psychiatrisch/psychologisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat u getraumatiseerd zou zijn. Het betreft dan ook niet meer dan een blote bewering, laat staan dat u zou aantonen dat dit een impact zou hebben gehad op de manier waarop u uw relaas zou brengen of u niet in staat was om tijdens het persoonlijk onderhoud volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde uzelf noch uw advocaat die u bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal – uw advocaat maakte pas op het einde van het onderhoud vaagweg melding van angsten en een precaire toestand in uw hoofde – en blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Dat u tijdens het onderhoud eens een naam zou wisselen en soms eens niet zou weten wat er van u zou worden verwacht, is niet abnormaal binnen deze context, u gaf overigens zelf tijdens het begin van het onderhoud aan dat u zenuwachtig was (CGVS p. 3). Elk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee, dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U gaf aan bij een terugkeer naar Angola te vrezen er dood te zullen gaan omdat u er vervolgd werd, u koppelt uw vrees volledig aan de brandstofzaak waar uw man onderzoek naar deed, u weet niet of uw man reeds werd gevonden of overleden is, ze zouden nog op zoek kunnen zijn naar hem, u vreest specifiek de ministers, de algemene politie en de FA, diegenen die u in uw huis verkracht hadden (CGVS p. 16 en p. 21).

1) U bent er echter niet in geslaagd om de beweerdelijke betrokkenheid van uw man – naar uw mening tewerkgesteld bij het bedrijf IGAE - bij deze brandstofzaak op geloofwaardige wijze aan te tonen, dit door onderstaande redenen.

a) U beschikt over zeer weinig informatie over het bedrijf IGAE, uw man zijn takenpakket, de generaals en ministers die uw man beweerdelijk zouden hebben bedreigd en de collega's die net zoals uw man zouden zijn vervolgd.

-U slaagt er niet in de correcte volledige benaming van het zogenaamde bedrijf van uw man, weer te geven. Zo stelt u dat IGAE staat voor "Inspiração geral admistavo estado", u schreef dit letterlijk zelf op deze manier neer. De correcte volledige naam van IGAE is echter "Inspecção Geral da Administração do Estado" (info toegevoegd aan het administratief dossier). Aangezien het beweerdelijke bedrijf IGAE – waar uw man voor zou hebben gewerkt en een onderzoek omtrent brandstofdiefstal voor zou hebben gevoerd – de kern van uw relaas raakt, is het ten eerste opmerkelijk dat u niet de correcte volledige benaming hiervan zou weten weer te geven.

-U gevraagd naar uw man zijn taken voor dat bedrijf, stelde u enkel te weten dat hij aan de grens werkte en noemde u het brandstoffenbedrijf S.. U slaagde er aldus niet in om uit te leggen wat uw man zijn takenpakket en functie binnen het bedrijf IGAE was.

-U stelde dat de bedrijfsleiding van IGAE een onderzoek startte, u kan echter niemand van deze leiding benoemen. U stelde alleen te weten dat ze de mensen georganiseerd hadden om een onderzoek te voeren, maar u zou de mensen daar niet kennen (CGVS p. 10). U gevraagd of u andere namen, personen, collega's van uw man, andere betrokkenen bij het onderzoek, zou kunnen geven, ontkende u dat, uw man zou nooit iets over zijn collega's hebben verteld (CGVS p. 11). Dit is opmerkelijk, aangezien u zelf verklaarde dat uw man reeds sedert 2015 voor dit bedrijf zou zijn tewerkgesteld (CGVS p. 10). U zou niet weten met wie uw man precies het onderzoek aan de grens voerde, hij zei u gewoon dat een groep mensen er naartoe ging, hij had u geen specifieke namen genoemd (CGVS p. 11). U stelde dat de resultaten van het onderzoek aan het bestuur van IGAE werden neergelegd, u kon niet duiden wie de voorzitter of de President van IGAE was (CGVS p. 12).

-U noemde, als personen die de brandstof van het bedrijf S. zouden hebben gestolen en zouden hebben getransporteerd naar andere landen, de minister van Binnenlandse Zaken en een paar generaals, u kon echter geen enkele naam concreet noemen en u kende de details niet (CGVS p. 11). U kon enkel aangeven dat de generaals tot de FA/Fan zouden behoren en de ministers een groep van de politie zou zijn, de namen en wie het precies waren, zou u niet weten (CGVS p. 11). U kon de grote baas van FA niet noemen, u kende de namen immers niet, u wist ook niet hoeveel generaals erbij betrokken waren, u kende de details niet (CGVS p. 11). U wist ook niet wie er toen de minister van Binnenlandse Zaken was (CGVS p. 12). Dat u zou pretenderen dat de dreigtelefoons jegens uw man werden gepleegd door ministers en/of generaals en u geen enkele naam in dit kader zou kunnen noemen, terwijl u uw beweerdelijke vrees voor vervolging hier rechtstreeks aan zou verbinden, maakt dan ook dat u uw vrees voor vervolging reeds niet concreet weet aan te tonen (CGVS p. 14).

-U stelde dat uw man werd opgebeld met als doel te voorkomen dat hij het onderzoek naar buiten zou brengen, u wist dat er gebeld werd naar "de groep die het onderzoek had gedaan, één per één, om niks te zeggen", u wist echter niet concreet andere collega's van uw man die zouden zijn bedreigd, te benoemen (CGVS p. 12).

-U beweerde dat een collega van uw man zou zijn vermoord, waarop uw man op 20 juli 2024 zou zijn weg gevluht, doch u kan de naam van deze collega niet weergeven. U stelde dat ze deze man hadden vermoord waar zijn vrouw en zoon bij stonden, hij werd gedood door een zekere F.M.B., de naam van de collega zou u echter niet kennen (CGVS p. 15). U gevraagd wie F.M.B. is, zei u dat niet te weten, u zou alleen die naam kennen en u zou alleen weten dat het een vriend van de minister zou zijn, u zou niet weten wie hij zou zijn (CGVS p. 15). Er kan worden opgemerkt dat F.M.B. een commissaris en een (provinciaal adjunct) directeur (generaal) van de SIC (Serviço de Investigação Criminal) was (zie info administratief dossier). Dat u geen enkele informatie zou kunnen geven over de collega van uw man die naar uw mening in het kader van deze brandstofzaak zou zijn gedood, en u dan weer wel de naam van de vermoedelijke dader zou kunnen opwerpen doch u ook over deze dader geen enkele inhoudelijke informatie zou weten te verstrekken, maakt dat deze gebeurtenis ten eerste ingestudeerd overkomt en deze zich niet (in uw

onmiddellijke leefomgeving) heeft afgespeeld. Indien dit werkelijk zou zijn gebeurd onder de omstandigheden – gelinkt aan uw man zijn brandstofzaak – die u zou voorhouden, zou u hier logischerwijze meer doorleefde informatie over moeten kunnen verstrekken, gezien dit rechtstreeks uw man en uzelf en uw beweerdelijke vrees voor vervolging zou aanbelangen.

b) Het is verder nog opmerkelijk dat het beweerdelijke onderzoek hetgeen uw man voor het bedrijf IGAE zou hebben gevoerd en waar naar uw mening hooggeplaatste politieke figuren bij betrokken waren, zo weinig tijd in beslag zou hebben genomen. Zo zei u enerzijds dat het onderzoek een paar maanden had geduurd, anderzijds was het onderzoek dan weer in mei 2024 begonnen en uw man kreeg reeds vanaf juni 2024 dreigtelefoontjes, het onderzoek was toen afgerond, de conclusies werden toen neergelegd (CGVS p. 11 en p. 12 en p. 14). U kon verder ook niets over het onderzoek vertellen, u wist enkel dat, toen ze het onderzoek hadden gedaan, ze dan telefoonoproepen gekregen hadden, in juli 2024 was vervolgens uw man zijn collega vermoord (CGVS p. en p. 14).

c) U kan geen enkel bewijs neerleggen omtrent het beweerdelijke onderzoek waar uw man bij betrokken was (CGVS p. 13). Hoewel u stelde dat het een zaak was die de bevolking in het hele land aanbelangde – omdat de benzineprijzen omhoog gingen en de mensen ermee bezig waren -, kan u ook geen media-artikels neerleggen (CGVS p. 10 en 13).

d) U heeft de situatie omtrent de brandstofzaak niet verder opgevolgd.

-U zou niet weten wat het verdere verloop van deze zaak zou zijn, of het naar buiten werd gebracht, of er nog slachtoffers zouden zijn gevallen (CGVS p. 16). U zou ook niet weten of er onderzoek naar de dood van die ene collega zou zijn gevoerd, u zou er toen al niet meer zijn geweest (CGVS p. 16).

-U hebt geen informatie over uw man. U stelde dat hij op 20 juli 2024 was vertrokken, hij was toen gevlucht omwille van het beweerdelijke onderzoek dat hij voerde (CGVS p. 8). U had hem die dag de laatste keer gezien of gehoord (CGVS p. 8). Het is opmerkelijk dat uw man zomaar zou zijn vertrokken zonder u hierover in te lichten, noch dat u enig idee had waar hij naartoe zou gaan (CGVS p. 16). U gevraagd wat u allemaal nog had ondernomen om u over uw man te informeren, informatie in te winnen over zijn actuele situatie, verblijfplaats, ... zei u dat er niemand was aan wie u de vraag kon stellen, hij was niet op reis gegaan voor zijn werk doch hij was verdwenen, u zou zich tot de dag van vandaag afvragen of hij dood zou zijn, of hij ergens zou worden vastgehouden, u zou tot de dag van vandaag geen informatie over hem hebben (CGVS p. 22).

-U hebt beweerdelijk geen contacten meer te Angola. U zegt dat u met uw zoon E., verblijvend in Kunene in het huis van de Pastoor, geen contact meer zou hebben, u zou het telefoonnummer niet hebben, u zou verder met niemand uit Angola nog in contact staan (CGVS p. 13). Ook met de pastoor zou u geen contact meer hebben, hij zou u hebben vergezeld tot de plaats waar u asiel had aangevraagd, nadien had u hem nooit nog gehoord noch gezien (CGVS p. 22). Er zou van u kunnen verwacht worden dat u uw zoon en/of de pastoor op andere manieren of via andere familieleden of kennissen zou hebben trachten te contacteren. Ook indien het niet zou lukken om contact met hen te krijgen, zou wel van u verwacht kunnen worden dat u alles zou hebben geprobeerd om informatie te verkrijgen over hun huidige situatie. U laat dit nergens blijken. U geeft aldus geen zicht op de contacten die u nog heeft met uw familieleden en kennissen in Angola. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U heeft gezien bovenstaande dan ook niet op geloofwaardige wijze weten aan te tonen dat uw man via het bedrijf IGAE betrokken was bij het blootleggen van de resultaten van de brandstoffendiefstal uit het bedrijf S., noch dat hij daarbij de betrokkenheid van minister(s) en generaals ontdekte en hij hierdoor zou zijn bedreigd en hij in dit kader vervolging diende te vrezen. Men kan logischerwijze niet inzien dat u zich ook naderhand niet verder – via gelijk welke weg - zou hebben geïnformeerd over deze zaak – naar uw mening een zaak die de hele Angolese bevolking aanbelangde -, over het verdere verloop van het onderzoek en over de situatie van uw man. Uw advocaat gaf op het einde van het onderhoud nog aan dat u cognitief geen sterk persoon zou zijn en slechts tot het vijfde leerjaar scholing zou hebben gevolgd en u uit een eenvoudige en beperkte leefwereld zou komen (CGVS p. 24), alsook dat iemand die een onderzoek zou voeren, het thuisfront niet zou informeren over de exacte aard van de werkzaamheden en dat u gezien uw profiel dergelijke info niet zou kunnen verstrekken (CGVS p. 24). Er kan in dit kader nog worden opgemerkt dat er van u niet wordt verwacht om elk detail van de aard van de werkzaamheden van uw man en van zijn gevoerde onderzoek uit de doeken te doen, echter vermits u uw voorgehouden problemen integraal aan deze van uw man verbindt, mag er wel worden verwacht, ook van iemand met een iets lager geschoold profiel, dat zij zou weten te overtuigen dat haar man effectief een onderzoek deed en hij daarbij de betrokkenheid van minister(s) en generaals ontdekte, u op z'n minst enkele namen van betrokken personen zou weten te noemen, zoals van de minister(s) en generaals en van de zogenaamde vermoorde collega van uw man, of u zich hierover op z'n minst (achteraf) zou hebben geïnformeerd, alsook u zich verder zou hebben geïnformeerd over het verdere verloop van het onderzoek en over de situatie van uw man, wat u nagelaten heeft om te doen.

Ook uw bewering dat uw schoonbroer zou zijn vermoord en dat dit te maken had met uw man zijn beweerdelijke problemen – u stelde dat twee motorrijders uw schoonbroer hadden neergeschoten voor zijn deur te Luanda en dat dit kwam doordat ze uw man niet konden vinden (CGVS p. 19) -, kan niet worden geloofd (CGVS p. 20). U legt geen bewijzen neer om het overlijden van uw schoonbroer te

staven, bovendien, gesteld dat uw schoonbroer zou zijn overleden, is het allesbehalve aangetoond dat dit overlijden zou kunnen worden gekaderd binnen de door u geschetste omstandigheden, wat reeds eerder in twijfel werd getrokken.

2) Wat betreft het door u beweerde ondergane seksueel geweld dat u doorheen uw verklaringen aanhaalde, namelijk een verkrachting door drie personen van de algemene politie en twee personen van de Forças Armadas (FA), dient opgemerkt te worden dat het CGVS om evidente redenen eventueel begrip kan opbrengen voor het feit dat het niet evident is zulke gebeurtenis(sen) aan te tonen. Waar het CGVS wel uitspraak over doet, is de vraag of deze gebeurtenissen zich voorgedaan hebben in de omstandigheden en context die u schetst. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over de betrokkenheid van uw man bij het onderzoek – gevoerd door IGAE – omtrent de brandstofdiefstal alsook dat hij hierdoor zou zijn bedreigd door ministers en/of generaals, kan het CGVS in ieder geval geen geloof hechten aan de door u geschetste context waarin deze feiten zich zouden hebben voorgedaan. U plaatste immers dit beweerdelijke seksueel geweld volledig binnen de context van uw man die gezocht zou worden omwille van zijn onderzoek en stelde door de politie en de FA (bij de DVZ sprak u over de militaire politie, zie vragenlijst CGVS d.d. 27 november 2024 – vraag 5) te zijn verkracht toen ze uw man niet konden aantreffen bij u thuis.

3) Uw reis van Luanda naar Kunene en vervolgens richting Europa, is bedenkelijk.

a) U bent zeer vaag over uw reis van Luanda naar Kunene. U stelde dat u naar Kunene ging omdat daar een kerk was, zodat u zich kon verstoppen. U gevraagd om welke reden u specifiek uw oog had laten vallen op een kerk in Kunene, zei u dat u had gekeken, in het land, waar u zich kon verstoppen, u kon zich daar verstoppen, in de provincie, u had gezien dat het de ideale plaats was voor u, het was de eerste plaats die in u op kwam (CGVS p. 20). U ging met de bus van Luanda naar Kunene en u was maximum drie of vier uur onderweg, indien u zich niet zou vergissen (CGVS p. 20). U kon niet duiden waar Kunene ongeveer gelegen was (CGVS p. 20). Er werd u toen verteld dat er een provincie Cunene zou zijn te Angola, doch deze ver weg van Luanda, in het zuiden van Angola, zou zijn gelegen, wat niet zou stroken met uw reistijd van drie tot vier uur, waarop u aan gaf het niet meer te weten, u voelde toen stress, u had misschien ook wat geslapen, u had gesproken over een normale reis doch of het nu drie, vier of vijf uur was, u was niet meer wakker genoeg om het te weten (CGVS p. 20). U stelde nog in de kerk te hebben geslapen, u bleef ook bij Pastoor S., er dient nog te worden opgemerkt dat u bij de DVZ Pastoor E. had opgegeven in plaats van S. (CGVS p. 20 en vragenlijst CGVS bij de DVZ d.d. 27 november 2024 –vraag 5 alsook “verklaring DVZ” d.d. 27 november 2024 p. 11). U zei in dit kader dat u uw verslag niet had gezien, de assistente had de naam S. gezegd en niet E., dit ging worden veranderd doch u had het verslag niet meer gezien (CGVS p. 20). U had echter aangegeven bij aanvang van uw onderhoud bij het CGVS dat uw interview bij de DVZ goed was verlopen (CGVS p. 3). U vertelde nog dat u, toen u in Kunene verbleef, niet zou weten of er nog iets zou zijn gebeurd, of de Pastoor iets gezegd of gehoord had, hij wist dat u bang was, uzelf had niets meer gezien (CGVS p. 21). U zou niet weten of de Pastoor iets te weten kwam waardoor hij u het land had laten verlaten, u had wel zijn hulp gevraagd, u wist niet dat de hulp zou zijn dat ze u naar Europa gingen brengen, u wilde gewoon op een plaats zijn waar u beschermd werd, waar de politie niet zou komen om u te verkrachten (CGVS p. 21).

b) Uw reis naar Europa is bedenkelijk. U stelde op 08 oktober 2024 uit Angola te zijn vertrokken, u denkt dat u van de luchthaven van Casenda of Marte te Angola met het vliegtuig bent vertrokken, u zat op de luchthaven in een verstopplaats, samen met uw zoon, de Pastoor ging u 's nachts komen halen om in het vliegtuig te stappen (CGVS p. 21). De Pastoor reisde met u mee naar België, tot de plaats waar u asiel aan vroeg, daarna is hij vertrokken, u hebt hem nooit meer gezien of gehoord (CGVS p. 21 en p.22). U stelde dat u reisde met een rood paspoort, u had niet gezien welke naam er in stond, het was niet uw naam noch uw foto, u had niets voor het paspoort moeten doen (CGVS p. 22).

Bovenstaande vaststellingen leiden het CGVS tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de context en omstandigheden van uw problemen in uw land van herkomst. U geeft bijgevolg ook geen zicht op deze problemen zelf. U geeft evenmin een duidelijk zicht op de door u afgelegde reisweg.

4) Voor wat uw zoon K.J.K. (13 april 2017 te Luanda) – bij u in België verblijvend en als minderjarige uw procedure volgend – betreft, zei u dat hij zou kunnen sterven, omwille van de situatie waarin jullie zich zouden bevinden, u zou dezelfde angst hebben die u zou hebben dat er met u zou kunnen gebeuren (CGVS p. 23). U verbindt aldus mogelijke problemen bij terugkeer in hoofde van uw zoon, volledig aan uw eigen relaas, wat reeds als ongeloofwaardig werd beoordeeld.

5) Uw documenten vermogen bovenstaande bevindingen niet om te buigen.

-Uw Angolese identiteitskaart bevat persoonsgegevens die hier niet onmiddellijk ter discussie staan.

-U voegt een medisch contactverslag (alsook een resultaat van een RX van zijn linker elleboog d.d. 22 november 2024) op naam van uw zoon J. toe, hij kende pijn ter hoogte van zijn linker elleboog, er werd in dit kader een RX genomen, waaruit een normaal botpatroon/geen botletsels naar voor kwam, er was wel sprake van opgezette weke delen ter hoogte van het olecranon. U voegt ook een medisch contactverslag (en dossier gegevens labo) op uw eigen naam toe, waarin er melding wordt gemaakt van een vleesboom, hevige bloedingen tijdens uw menstruatie, buik- en maagpijn, rugpijn, pijn bij het urineren, pijn aan de borsten, pijn ter hoogte van de schouders/oksels, bloedarmoede, oogproblemen. U legt foto's neer van uw zoon J., met zijn arm in het gips, en van uzelf, meer specifiek van uw ogen. U verklaarde deze neer te leggen omdat u,

toen u werd verkracht, een slag had gekregen, uw zoon werd toen ook tegen de muur geduwd, hij bleef erna klagen over pijn aan zijn arm en er werd toen gips rond gedaan (CGVS p. 13-14). Er kan worden opgemerkt dat deze documenten/ foto's geen sluitend bewijs kunnen vormen voor de oorzaken van uw eventuele fysieke problemen, noch van deze van uw zoon, noch voor de omstandigheden waaruit deze eventuele problemen voortvloeien. De arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Er moet echter worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijk omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. De contactverslagen stellen dat u zelf verklaarde een slachtoffer te zijn van seksueel geweld, en uw zoon hard tegen de muur werd geduwd, de arts baseert zich aldus op uw eigen gezegden. Deze documenten en foto's zijn aldus geen bewijs van de door u aangehaalde feiten van vervolging die overigens zoals hiervoor vastgesteld, volstrekt niet geloofwaardig worden geacht.

-Voor wat betreft uw oogproblemen – u zou niet goed meer ver kunnen kijken -, uw buikpijn – vooral als u uw menstruatie zou krijgen waarbij u veel bloedverlies zou hebben -, uw pijn in uw lichaam, naast uw borst ook, de infectie in uw vagina, en de last in uw blaas (CGVS p. 22-23), kan er worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van uw medische problemen, van de geëigende procedure dient te bedienen, i.e. de procedure op grond van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota met opmerkingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoekster heeft de Raad echter op 13 februari 2026 per elektronische post (J-Box) gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 tot en met 48/7, 57/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en van de samenwerkingsplicht.

3.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3.3. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken (zie inventaris):

“[...]”

3. *Psychologisch attest*

4. *Mail van social assistant dd 2/12/24 inzake naam van de pastoor*”,

alsook vier weblinks naar algemene landeninformatie (stukken 5-8).

4. De nota met opmerkingen en de aanvullende nota

4.1. De Raad ontvangt vanwege verweerder een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin hij het gelijk van zijn beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

4.2. De Raad ontvangt vanwege verzoekster een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan zij de volgende stukken toevoegt (zie inventaris):

“1. *Foto van werkbadge van verzoekster haar vermoorde levenspartner, H.H., werkzaam bij IGAE (voor- en achterzijde) + vrije vertaling*

2. *Kopie van ID van levenspartner H.H. + vrije vertaling*

3. *Whats ‘app communicatie + vrije vertaling in Engels*

4. *Overlijdensbericht van de broer van verzoekster haar levenspartner, A.H. op 5/8/2024*”.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de

vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

7.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

U vroeg immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden gehoord door een vrouwelijke protection officer alsook een vrouwelijke tolk (zie "beoordeling bijzondere procedurele noden" DVZ d.d. 27 november 2024" en "vragenlijst bijzondere procedure noden" DVZ d.d. 27 november 2024. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u er gehoord door een vrouwelijke protection officer en een vrouwelijke tolk.

Betreffende de opmerking van uw advocaat helemaal op het einde van het onderhoud bij het CGVS d.d. 18 november 2025, met name dat u tot de dag van vandaag angsten zou hebben en uw toestand precair zou zijn, het gekend zou zijn dat trauma een belangrijke impact zou hebben op de manier waarop een verzoekster het relaas zou brengen en dit ook tijdens het gesprek op het CGVS aanwezig was, zoals het wisselen van de namen van uw zoon en echtgenoot, vragen letterlijk nemen en soms niet weten wat er van u zou worden verwacht (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 18 november 2025 p. 24, hierna genoemd CGVS p. 24), kan er nog het volgende worden opgemerkt. Uw advocaat gaf tijdens uw onderhoud op 18 november 2025 bij het CGVS aan nog een psychologisch attest te zullen regelen (CGVS p. 13-14), doch deze werd op heden niet over gemaakt. U laat aldus na om enig medisch/psychiatrisch/psychologisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat u getraumatiseerd zou zijn. Het betreft dan ook niet meer dan een blote bewering, laat staan dat u zou aantonen dat dit een impact zou hebben gehad op de manier waarop u uw relaas zou brengen of u niet in staat was om tijdens het persoonlijk onderhoud volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde uzelf noch uw advocaat die u bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal – uw advocaat maakte pas op het einde van het onderhoud vaagweg melding van angsten en een precaire toestand in uw hoofde – en blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Dat u tijdens het onderhoud eens een naam zou wisselen en soms eens niet zou weten wat er van u zou worden verwacht, is niet abnormaal binnen deze context, u gaf overigens zelf tijdens het begin van het onderhoud aan dat u zenuwachtig was (CGVS p. 3). Elk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee, dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Deze motieven worden door verzoekster niet op dienstige wijze betwist. Zij wijst in haar verzoekschrift weliswaar op haar kwetsbaar profiel, doch uit de bijgebrachte medische (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en psychologische (zie verzoekschrift, stuk 3) attesten blijkt niet dat verzoekster omwille van haar gezondheidstoestand niet in staat zou kunnen worden geacht tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Dat verzoekster zich tijdens haar persoonlijk onderhoud enkele malen vergiste, betekent niet dat zij zich dermate door haar gezondheidstoestand gehinderd zag dat er nood zou zijn geweest aan bijkomende steunmaatregelen. Verzoekster laat bovendien na concreet te duiden welke bijkomende steunmaatregelen volgens haar nog nodig zouden zijn geweest. Waar zij erop wijst dat verweerder haar aan een medisch of psychologisch onderzoek kan onderwerpen, dient erop gewezen dat de asielinstanties hiertoe geenszins verplicht zijn en dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om *in concreto* aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden.

Mede gelet op het voorgaande, stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

“2.5.1. In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeksters mentaal precare toestand “vanzelfsprekend” een impact heeft op de mogelijkheden om een relaas op coherente wijze te vertellen. Verder stelt verzoekster dat ze “cognitief allerm minst sterk” is. Ook stelt verzoekster dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud “bijzonder verward” was, wat verzoeksters advocaat bij afloop van het persoonlijk onderhoud reeds opmerkte. De advocaat verklaarde nog een psychologisch attest te zullen regelen (CGVS, p. 13-14), wat werd toegevoegd aan voorliggend verzoekschrift (stuk 3).

Vooreerst moet worden vastgesteld dat dit psychologisch attest alles behalve getuigt van verzoeksters “verwardheid” of cognitieve zwakheid. Er wordt geen enkele melding gemaakt van verwardheid, cognitieve zwakheid of iets dergelijks. Het attest spreekt enkel van beterschap en rust betreffende verzoeksters mentale toestand na tien maanden therapie. Aangezien haar therapie begon in november 2024 of januari 2025, kan men deze beterschap plaatsen in de periode tussen augustus of oktober 2025. Daar het persoonlijk onderhoud na deze periode doorging, zijnde op 18 november 2025, kan verzoeksters psychische toestand geen verschoning zijn voor haar beweerde verwardheid en cognitieve zwakheid.”

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Verzoekster verklaart haar schoonfamilie te vrezen nadat haar echtgenoot overleed na een fysieke confrontatie met haar. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

8.2. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Ingevolge deze bepaling komt het aan de asielinstanties toe om, wanneer komt vast te staan dat een verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, aan te tonen dat er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich in de toekomst niet opnieuw zal voordoen.

In casu stelt de Raad vast dat uit de voorgelegde medische (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en psychologische (zie verzoekschrift, stuk 3) attesten wordt gesteld dat verzoekster in het verleden slachtoffer werd van seksueel geweld. In die zin neemt de Raad dan ook aan dat verzoekster in het verleden reeds werd vervolgd. De voorgelegde attesten zijn evenwel gebaseerd op verzoeksters eigen verklaringen en geven in die zin geen uitsluitel over de concrete omstandigheden waarin dit seksueel geweld plaatsvond.

De Raad stelt in het licht van het bepaalde in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet echter vast dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging waarvan verzoekster in het verleden slachtoffer werd, met name seksueel geweld, zich in de toekomst niet opnieuw zal voordoen. Uit de lezing van het rechtsplegingsdossier blijkt immers dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster geschetste context van dit seksueel geweld, daar geen geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande op goede gronden als volgt:

“1) U bent er echter niet in geslaagd om de beweerdelijke betrokkenheid van uw man – naar uw mening tewerkgesteld bij het bedrijf IGAE - bij deze brandstofzaak op geloofwaardige wijze aan te tonen, dit door onderstaande redenen.

a) U beschikt over zeer weinig informatie over het bedrijf IGAE, uw man zijn takenpakket, de generaals en ministers die uw man beweerdelijk zouden hebben bedreigd en de collega's die net zoals uw man zouden zijn vervolgd.

-U slaagt er niet in de correcte volledige benaming van het zogenaamde bedrijf van uw man, weer te geven. Zo stelt u dat IGAE staat voor “Inspiração geral admistavo estado”, u schreef dit letterlijk zelf op deze manier neer. De correcte volledige naam van IGAE is echter “Inspeção Geral da Administração do Estado” (info toegevoegd aan het administratief dossier). Aangezien het beweerdelijke bedrijf IGAE – waar uw man voor zou hebben gewerkt en een onderzoek omtrent brandstofdiefstal voor zou hebben gevoerd – de kern van uw relaas raakt, is het ten zeerste opmerkelijk dat u niet de correcte volledige benaming hiervan zou weten weer te geven.

-U gevraagd naar uw man zijn taken voor dat bedrijf, stelde u enkel te weten dat hij aan de grens werkte en noemde u het brandstoffenbedrijf S.. **U slaagde er aldus niet in om uit te leggen wat uw man zijn takenpakket en functie binnen het bedrijf IGAE was.**

-U stelde dat de bedrijfsleiding van IGAE een onderzoek startte, u kan echter niemand van deze leiding benoemen. U stelde alleen te weten dat ze de mensen georganiseerd hadden om een onderzoek te voeren, maar u zou de mensen daar niet kennen (CGVS p. 10). U gevraagd of u andere namen, personen, collega's van uw man, andere betrokkenen bij het onderzoek, zou kunnen geven, ontkende u dat, uw man zou nooit iets over zijn collega's hebben verteld (CGVS p. 11). Dit is opmerkelijk, aangezien u zelf verklaarde dat uw man reeds sedert 2015 voor dit bedrijf zou zijn tewerkgesteld (CGVS p. 10). U zou niet weten met wie uw man precies het onderzoek aan de grens voerde, hij zei u gewoon dat een groep mensen er naartoe ging, hij had u geen specifieke namen genoemd (CGVS p. 11). U stelde dat de resultaten van het onderzoek aan het bestuur van IGAE werden neergelegd, u kon niet duiden wie de voorzitter of de President van IGAE was (CGVS p. 12).

-U noemde, als personen die de brandstof van het bedrijf S. zouden hebben gestolen en zouden hebben getransporteerd naar andere landen, de minister van Binnenlandse Zaken en een paar generaals, u kon echter geen enkele naam concreet noemen en u kende de details niet (CGVS p. 11). **U kon enkel aangeven dat de generaals tot de FA/Fan zouden behoren en de ministers een groep van de politie zou zijn, de namen en wie het precies waren, zou u niet weten (CGVS p. 11).** U kon de grote baas van FA niet noemen, u kende de namen immers niet, u wist ook niet hoeveel generaals erbij betrokken waren, u kende de details niet (CGVS p. 11). **U wist ook niet wie er toen de minister van Binnenlandse Zaken was (CGVS p. 12). Dat u zou pretenderen dat de dreigtelefoons jegens uw man werden gepleegd door ministers en/of generaals en u geen enkele naam in dit kader zou kunnen noemen, terwijl u uw beweerdelijke vrees voor vervolging hier rechtstreeks aan zou verbinden, maakt dan ook dat u uw vrees voor vervolging reeds niet concreet weet aan te tonen (CGVS p. 14).**

-U stelde dat uw man werd opgebeld met als doel te voorkomen dat hij het onderzoek naar buiten zou brengen, u wist dat er gebeld werd naar "de groep die het onderzoek had gedaan, één per één, om niks te zeggen", u wist echter niet concreet andere collega's van uw man die zouden zijn bedreigd, te benoemen (CGVS p. 12).

-U beweerde dat een collega van uw man zou zijn vermoord, waarop uw man op 20 juli 2024 zou zijn weg gevlucht, doch u kan de naam van deze collega niet weergeven. U stelde dat ze deze man hadden vermoord waar zijn vrouw en zoon bij stonden, hij werd gedood door een zekere F.M.B., de naam van de collega zou u echter niet kennen (CGVS p. 15). U gevraagd wie F.M.B. is, zei u dat niet te weten, u zou alleen die naam kennen en u zou alleen weten dat het een vriend van de minister zou zijn, u zou niet weten wie hij zou zijn (CGVS p. 15). Er kan worden opgemerkt dat F.M.B. een commissaris en een (provinciaal adjunct) directeur (generaal) van de SIC (Serviço de Investigação Criminal) was (zie info administratief dossier). **Dat u geen enkele informatie zou kunnen geven over de collega van uw man die naar uw mening in het kader van deze brandstofzaak zou zijn gedood, en u dan weer wel de naam van de vermoedelijke dader zou kunnen opwerpen doch u ook over deze dader geen enkele inhoudelijke informatie zou weten te verstrekken, maakt dat deze gebeurtenis ten zeerste ingestudeerd overkomt en deze zich niet (in uw onmiddellijke leefomgeving) heeft afgespeeld. Indien dit werkelijk zou zijn gebeurd onder de omstandigheden – gelinkt aan uw man zijn brandstofzaak – die u zou voorhouden, zou u hier logischerwijze meer doorleefde informatie over moeten kunnen verstrekken, gezien dit rechtstreeks uw man en uzelf en uw beweerdelijke vrees voor vervolging zou aanbelangen.**

b) Het is verder nog opmerkelijk dat het beweerdelijke onderzoek hetgeen uw man voor het bedrijf IGAE zou hebben gevoerd en waar naar uw mening hooggeplaatste politieke figuren bij betrokken waren, zo weinig tijd in beslag zou hebben genomen. Zo zei u enerzijds dat het onderzoek een paar maanden had geduurd, anderzijds was het onderzoek dan weer in mei 2024 begonnen en uw man kreeg reeds vanaf juni 2024 dreigtelefontjes, het onderzoek was toen afgerond, de conclusies werden toen neergelegd (CGVS p. 11 en p. 12 en p. 14). U kon verder ook niets over het onderzoek vertellen, u wist enkel dat, toen ze het onderzoek hadden gedaan, ze dan telefoonoproepen gekregen hadden, in juli 2024 was vervolgens uw man zijn collega vermoord (CGVS p. en p. 14).

c) U kan geen enkel bewijs neerleggen omtrent het beweerdelijke onderzoek waar uw man bij betrokken was (CGVS p. 13). Hoewel u stelde dat het een zaak was die de bevolking in het hele land aanbelangde – omdat de benzineprijzen omhoog gingen en de mensen ermee bezig waren -, kan u ook geen media-artikels neerleggen (CGVS p. 10 en 13).

d) U heeft de situatie omtrent de brandstofzaak niet verder opgevolgd.

-U zou niet weten wat het verdere verloop van deze zaak zou zijn, of het naar buiten werd gebracht, of er nog slachtoffers zouden zijn gevallen (CGVS p. 16). U zou ook niet weten of er onderzoek naar de dood van die ene collega zou zijn gevoerd, u zou er toen al niet meer zijn geweest (CGVS p. 16).

-U hebt geen informatie over uw man. U stelde dat hij op 20 juli 2024 was vertrokken, hij was toen gevlucht omwille van het beweerdelijke onderzoek dat hij voerde (CGVS p. 8). U had hem die dag de laatste keer gezien of gehoord (CGVS p. 8). Het is opmerkelijk dat uw man zomaar zou zijn vertrokken zonder u hierover in te lichten, noch dat u enig idee had waar hij naartoe zou gaan (CGVS p. 16). U gevraagd wat u allemaal

nog had ondernomen om u over uw man te informeren, informatie in te winnen over zijn actuele situatie, verblijfplaats, ... zei u dat er niemand was aan wie u de vraag kon stellen, hij was niet op reis gegaan voor zijn werk doch hij was verdwenen, u zou zich tot de dag van vandaag afvragen of hij dood zou zijn, of hij ergens zou worden vastgehouden, u zou tot de dag van vandaag geen informatie over hem hebben (CGVS p. 22).

-U hebt beweerdelijk geen contacten meer te Angola. U zegt dat u met uw zoon E., verblijvend in Kunene in het huis van de Pastoor, geen contact meer zou hebben, u zou het telefoonnummer niet hebben, u zou verder met niemand uit Angola nog in contact staan (CGVS p. 13). Ook met de pastoor zou u geen contact meer hebben, hij zou u hebben vergezeld tot de plaats waar u asiel had aangevraagd, nadien had u hem nooit nog gehoord noch gezien (CGVS p. 22). **Er zou van u kunnen verwacht worden dat u uw zoon en/of de pastoor op andere manieren of via andere familieleden of kennissen zou hebben trachten te contacteren. Ook indien het niet zou lukken om contact met hen te krijgen, zou wel van u verwacht kunnen worden dat u alles zou hebben geprobeerd om informatie te verkrijgen over hun huidige situatie. U laat dit nergens blijken. U geeft aldus geen zicht op de contacten die u nog heeft met uw familieleden en kennissen in Angola. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.**

U heeft gezien bovenstaande dan ook niet op geloofwaardige wijze weten aan te tonen dat uw man via het bedrijf IGAE betrokken was bij het blootleggen van de resultaten van de brandstoffendiefstal uit het bedrijf S., noch dat hij daarbij de betrokkenheid van minister(s) en generaals ontdekte en hij hierdoor zou zijn bedreigd en hij in dit kader vervolging diende te vrezen. Men kan logischerwijze niet inzien dat u zich ook naderhand niet verder – via gelijk welke weg - zou hebben geïnformeerd over deze zaak – naar uw mening een zaak die de hele Angolese bevolking aanbelangde -, over het verdere verloop van het onderzoek en over de situatie van uw man. Uw advocaat gaf op het einde van het onderhoud nog aan dat u cognitief geen sterk persoon zou zijn en slechts tot het vijfde leerjaar scholing zou hebben gevolgd en u uit een eenvoudige en beperkte leefwereld zou komen (CGVS p. 24), alsook dat iemand die een onderzoek zou voeren, het thuisfront niet zou informeren over de exacte aard van de werkzaamheden en dat u gezien uw profiel dergelijke info niet zou kunnen verstrekken (CGVS p. 24). Er kan in dit kader nog worden opgemerkt dat er van u niet wordt verwacht om elk detail van de aard van de werkzaamheden van uw man en van zijn gevoerde onderzoek uit de doeken te doen, echter vermits u uw voorgehouden problemen integraal aan deze van uw man verbindt, mag er wel worden verwacht, ook van iemand met een iets lager geschoold profiel, dat zij zou weten te overtuigen dat haar man effectief een onderzoek deed en hij daarbij de betrokkenheid van minister(s) en generaals ontdekte, u op z'n minst enkele namen van betrokken personen zou weten te noemen, zoals van de minister(s) en generaals en van de zogenaamde vermoorde collega van uw man, of u zich hierover op z'n minst (achteraf) zou hebben geïnformeerd, alsook u zich verder zou hebben geïnformeerd over het verdere verloop van het onderzoek en over de situatie van uw man, wat u nagelaten heeft om te doen.

Ook uw bewering dat uw schoonbroer zou zijn vermoord en dat dit te maken had met uw man zijn beweerdelijke problemen – u stelde dat twee motorrijders uw schoonbroer hadden neergeschoten voor zijn deur te Luanda en dat dit kwam doordat ze uw man niet konden vinden (CGVS p. 19) -, kan niet worden geloofd (CGVS p. 20). U legt geen bewijzen neer om het overlijden van uw schoonbroer te staven, bovendien, gesteld dat uw schoonbroer zou zijn overleden, is het allesbehalve aangetoond dat dit overlijden zou kunnen worden gekaderd binnen de door u geschetste omstandigheden, wat reeds eerder in twijfel werd getrokken.

2) Wat betreft het door u beweerde ondergane seksueel geweld dat u doorheen uw verklaringen aanhaalde, namelijk een verkrachting door drie personen van de algemene politie en twee personen van de Forças Armadas (FA), dient opgemerkt te worden dat het CGVS om evidente redenen eventueel begrip kan opbrengen voor het feit dat het niet evident is zulke gebeurtenis(sen) aan te tonen. Waar het CGVS wel uitspraak over doet, is de vraag of deze gebeurtenissen zich voorgedaan hebben in de omstandigheden en context die u schetst. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over de betrokkenheid van uw man bij het onderzoek – gevoerd door IGAE – omtrent de brandstoffendiefstal alsook dat hij hierdoor zou zijn bedreigd door ministers en/of generaals, kan het CGVS in ieder geval geen geloof hechten aan de door u geschetste context waarin deze feiten zich zouden hebben voorgedaan. U plaatse immers dit beweerdelijke seksueel geweld volledig binnen de context van uw man die gezocht zou worden omwille van zijn onderzoek en stelde door de politie en de FA (bij de DVZ sprak u over de militaire politie, zie vragenlijst CGVS d.d. 27 november 2024 – vraag 5) te zijn verkracht toen ze uw man niet konden aantreffen bij u thuis.

3) Uw reis van Luanda naar Kunene en vervolgens richting Europa, is bedenkelijk.

a) U bent zeer vaag over uw reis van Luanda naar Kunene. U stelde dat u naar Kunene ging omdat daar een kerk was, zodat u zich kon verstoppen. U gevraagd om welke reden u specifiek uw oog had laten vallen op een kerk in Kunene, zei u dat u had gekeken, in het land, waar u zich kon verstoppen, u kon zich daar verstoppen, in de provincie, u had gezien dat het de ideale plaats was voor u, het was de eerste plaats die in u op kwam (CGVS p. 20). U ging met de bus van Luanda naar Kunene en u was maximum drie of vier uur onderweg, indien u zich niet zou vergissen (CGVS p. 20). U kon niet duiden waar Kunene ongeveer gelegen was (CGVS p. 20). Er werd u toen verteld dat er een provincie Cunene zou zijn te Angola, doch deze ver weg

van Luanda, in het zuiden van Angola, zou zijn gelegen, wat niet zou stroken met uw reistijd van drie tot vier uur, waarop u aan gaf het niet meer te weten, u voelde toen stress, u had misschien ook wat geslapen, u had gesproken over een normale reis doch of het nu drie, vier of vijf uur was, u was niet meer wakker genoeg om het te weten (CGVS p. 20). [...] U vertelde nog dat u, toen u in Kunene verbleef, niet zou weten of er nog iets zou zijn gebeurd, of de Pastoor iets gezegd of gehoord had, hij wist dat u bang was, uzelf had niets meer gezien (CGVS p. 21). U zou niet weten of de Pastoor iets te weten kwam waardoor hij u het land had laten verlaten, u had wel zijn hulp gevraagd, u wist niet dat de hulp zou zijn dat ze u naar Europa gingen brengen, u wilde gewoon op een plaats zijn waar u beschermd werd, waar de politie niet zou komen om u te verkrachten (CGVS p. 21).

b) Uw reis naar Europa is bedenkelijk. U stelde op 08 oktober 2024 uit Angola te zijn vertrokken, u denkt dat u van de luchthaven van Casenda of Marte te Angola met het vliegtuig bent vertrokken, u zat op de luchthaven in een verstopplaats, samen met uw zoon, de Pastoor ging u 's nachts komen halen om in het vliegtuig te stappen (CGVS p. 21). De Pastoor reisde met u mee naar België, tot de plaats waar u asiel aan vroeg, daarna is hij vertrokken, u hebt hem nooit meer gezien of gehoord (CGVS p. 21 en p.22). U stelde dat u reisde met een rood paspoort, u had niet gezien welke naam er in stond, het was niet uw naam noch uw foto, u had niets voor het paspoort moeten doen (CGVS p. 22).

Bovenstaande vaststellingen leiden het CGVS tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de context en omstandigheden van uw problemen in uw land van herkomst. U geeft bijgevolg ook geen zicht op deze problemen zelf. U geeft evenmin een duidelijk zicht op de door u afgelegde reisweg.

4) Voor wat uw zoon K.J.K. (13 april 2017 te Luanda) – bij u in België verblijvend en als minderjarige uw procedure volgend – betreft, zei u dat hij zou kunnen sterven, omwille van de situatie waarin jullie zich zouden bevinden, u zou dezelfde angst hebben die u zou hebben dat er met u zou kunnen gebeuren (CGVS p. 23). U verbindt aldus mogelijke problemen bij terugkeer in hoofde van uw zoon, volledig aan uw eigen relaas, wat reeds als ongeloofwaardig werd beoordeeld.

5) Uw documenten vermogen bovenstaande bevindingen niet om te buigen.

-Uw Angolese identiteitskaart bevat persoonsgegevens die hier niet onmiddellijk ter discussie staan.

-U voegt een medisch contactverslag (alsook een resultaat van een RX van zijn linker elleboog d.d. 22 november 2024) op naam van uw zoon J. toe, hij kende pijn ter hoogte van zijn linker elleboog, er werd in dit kader een RX genomen, waaruit een normaal botpatroon/geen botletsels naar voor kwam, er was wel sprake van opgezette weke delen ter hoogte van het olecranon. U voegt ook een medisch contactverslag (en dossier gegevens labo) op uw eigen naam toe, waarin er melding wordt gemaakt van een vleesboom, hevige bloedingen tijdens uw menstruatie, buik- en maagpijn, rugpijn, pijn bij het urineren, pijn aan de borsten, pijn ter hoogte van de schouders/oksels, bloedarmoede, oogproblemen. U legt foto's neer van uw zoon J., met zijn arm in het gips, en van uzelf, meer specifiek van uw ogen. U verklaarde deze neer te leggen omdat u, toen u werd verkracht, een slag had gekregen, uw zoon werd toen ook tegen de muur geduwd, hij bleef erna klagen over pijn aan zijn arm en er werd toen gips rond gedaan (CGVS p. 13-14). Er kan worden opgemerkt dat deze documenten/ foto's geen sluitend bewijs kunnen vormen voor de oorzaken van uw eventuele fysieke problemen, noch van deze van uw zoon, noch voor de omstandigheden waaruit deze eventuele problemen voortvloeien. De arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Er moet echter worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijk omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. De contactverslagen stellen dat u zelf verklaarde een slachtoffer te zijn van seksueel geweld, en uw zoon hard tegen de muur werd geduwd, de arts baseert zich aldus op uw eigen gezegden. Deze documenten en foto's zijn aldus geen bewijs van de door u aangehaalde feiten van vervolging die overigens zoals hiervoor vastgesteld, volstrekt niet geloofwaardig worden geacht.

-Voor wat betreft uw oogproblemen – u zou niet goed meer ver kunnen kijken –, uw buikpijn – vooral als u uw menstruatie zou krijgen waarbij u veel bloedverlies zou hebben –, uw pijn in uw lichaam, naast uw borst ook, de infectie in uw vagina, en de last in uw blaas (CGVS p. 22-23), kan er worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van uw medische problemen, van de geëigende procedure dient te bedienen, i.e. de procedure op grond van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het

bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoekster betoogt dat zij het slachtoffer werd van seksueel geweld, hetgeen zij staaft aan de hand van de voorgelegde medische (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en psychologische (zie verzoekschrift, stuk 3) attesten, en dat dit door verweerder niet wordt betwist, dient erop gewezen dat het gegeven dat verzoekster slachtoffer werd van seksueel geweld op zich heden inderdaad niet in twijfel wordt getrokken. Uit de voormelde motieven uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verzoekster er niet in slaagt de door haar geschetste context van dit seksueel geweld *in concreto* aannemelijk te maken. De door verzoekster voorgelegde medische en psychologische attesten zijn klaarblijkelijk mede gebaseerd op verzoeksters eigen verklaringen. De vaststelling van een arts of psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een arts of psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten vaak afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt toegereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen artsen of psychologen daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen fysieke of psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een dergelijk attest geeft dan ook geen definitief en absoluut uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. *In casu* blijkt uit de bewoordingen van het psychologisch attest dat de psycholoog zich steunt op de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de oorzaak van de psychologische problemen. Het attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekster hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

In het licht van het voorgaande, repliceert verweerder in zijn nota met opmerkingen dan ook terecht als volgt:

“2.5.3. In het verzoekschrift wordt gesteld dat de neergelegde stukken minstens een begin van bewijs vormen met betrekking tot het beweerde seksueel misbruik ondergaan door verzoekster. Verweerder repliceert dat waar het psychologisch attest (stuk 3 bij verzoekschrift) en het medisch dossier (zie groene map) melding maken van seksueel misbruik en een verkrachting, dit telkens louter is gebaseerd op verzoeksters eigen verklaringen. Uit de stukken blijkt niet dat verzoeksters verklaringen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat verzoekster werd onderworpen aan enig medisch onderzoek. Dit kan daarom de vaststellingen omtrent de context van het ondergane seksueel misbruik in de bestreden beslissing niet ombuigen.”

Waar verzoekster wijst op haar mentale gezondheidssituatie en betoogt dat zij “*cognitief allerminst sterk*” is, repliceert verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

“2.5.1. In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeksters mentaal precare toestand “vanzelfsprekend” een impact heeft op de mogelijkheden om een relaas op coherente wijze te vertellen. Verder stelt verzoekster dat ze “cognitief allerminst sterk” is. Ook stelt verzoekster dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud “bijzonder verward” was, wat verzoeksters advocaat bij afloop van het persoonlijk onderhoud reeds opmerkte. De advocaat verklaarde nog een psychologisch attest te zullen regelen (CGVS, p. 13-14), wat werd toegevoegd aan voorliggend verzoekschrift (stuk 3).

Vooreerst moet worden vastgesteld dat dit psychologisch attest alles behalve getuigt van verzoeksters “verwardheid” of cognitieve zwakheid. Er wordt geen enkele melding gemaakt van verwardheid, cognitieve zwakheid of iets dergelijks. Het attest spreekt enkel van beterschap en rust betreffende verzoeksters mentale toestand na tien maanden therapie. Aangezien haar therapie begon in november 2024 of januari 2025, kan men deze beterschap plaatsen in de periode tussen augustus of oktober 2025. Daar het persoonlijk onderhoud na deze periode doorging, zijnde op 18 november 2025, kan verzoeksters psychische toestand geen verschoning zijn voor haar beweerde verwardheid en cognitieve zwakheid.”

In het licht van deze vaststellingen kan verzoekster dan ook niet dienstig naar haar mentale gezondheidstoestand verwijzen teneinde op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Waar verzoekster betoogt dat vrouwen in Angola een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van seksueel geweld, dient vastgesteld dat uit de door haar bijgebrachte landeninformatie (verzoekschrift, stukken 5-8) niet blijkt dat er actueel in Angola sprake is van een veralgemeende groepsvervolgung tegen

(alleenstaande) vrouwen. Verzoekster dient de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten dan ook *in concreto* aan te tonen, waartoe zij, zoals blijkt uit de voormelde motieven uit de bestreden beslissing, in gebreke blijft.

Verzoekster voegt bij haar aanvullende nota een aantal bijkomende stukken ter staving van haar vluchtrelaas. Zij stelt in deze nota dat zij deze stukken heeft ontvangen via de vriendin van haar overleden schoonbroer. Nochtans verklaarde verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij geen contact meer had met iemand in Angola. Ook in haar verzoekschrift haalt zij aan dat zij in Angola geen netwerk heeft om contact te leggen met haar zoon. Dat zij na de bestreden beslissing plots de vriendin van haar overleden schoonbroer weet te contacteren, is dan ook dermate toevallig dat het vermoeden ontstaat dat zij niet de waarheid sprak over haar gebrekkige contacten in Angola. Dit vermoeden doet ook afbreuk aan zowel de bewijswaarde van de stukken die zij bij haar aanvullende nota voegt, als aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Bovendien legt verzoekster slechts slecht leesbare kopieën voor die wegens hun manipuleerbaarheid door middel van allerhande knip- en plakwerk slechts een beperkte bewijswaarde hebben. De Raad stelt bovendien vast dat de overlijdensakte slechts de datum van uitgifte van deze akte (4 augustus 2024) vermeldt, doch niet de datum waarop de betrokken persoon zou zijn overleden. De werkbadge en identiteitskaart van haar echtgenoot zijn geheel onleesbaar en de bijgebrachte vertaling is geen voor eensluidend verklaarde vertaling, zoals voorzien in artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad. Inzake de Whatsappcommunicatie met de vriendin van haar schoonbroer kan slechts worden vastgesteld dat dergelijke communicatie eenvoudig in scène kan worden gezet en dus slechts een geringe bewijswaarde heeft, temeer daar de Engelstalige vertaling door de tekst loopt en dus eveneens amper leesbaar is. Het geheel van deze vaststellingen ondermijnen eens te meer de ernst en de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas.

Waar verzoekster verder stelt dat haar echtgenoot met haar niet sprak over zijn werk, onder meer omdat dit een delicaat onderwerp is, dient erop gewezen dat redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij zich terdege over de kernelementen van zijn vluchtrelaas tracht te (laten) informeren. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat van verzoekster niet wordt verwacht dat zij van alle details inzake het werk en de voorgehouden problemen van haar echtgenoot op de hoogte is, doch haar kennis is dermate beperkt en gebrekkig, dat zij er niet in slaagt op dit werk en deze problemen aannemelijk te maken. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift bovendien zelf op dat zij verklaarde dat zij haar echtgenoot onder druk zette om haar te informeren over zijn werk toen zij merkte dat hij zich isoleerde en somber gestemd was. Dat haar echtgenoot, louter omwille van zijn neerslachtige gemoedstoestand, op dat moment verzoekster toch zou inlichten over een aantal belangrijke elementen van het onderzoek waarbij hij betrokken zou zijn, is geenszins aannemelijk in het licht van de door verzoekster aangehaalde context van het delicaat karakter van dit onderzoek.

Verder geeft verzoekster in haar verzoekschrift toe dat zij de leiding van IGAE niet kent, evenmin als de namen van de bij het onderzoek van haar echtgenoot betrokken minister(s) en generaals. Het is voorts geheel onaannemelijk dat verzoekster de naam niet zou kennen van de collega van haar echtgenoot die werd vermoord maar dat zij wél de naam van diens moordenaar kan geven. Waar verzoekster stelt dat het onderzoek van haar echtgenoot “*zeer waarschijnlijk*” al veel langer aansleepte, komt zij niet verder dan het *post factum* opwerpen van hypothetische beweringen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekster bij Dienst Vreemdelingenzaken een andere naam (E.) opgaf van de pastoor bij wie zij zou hebben verbleven dan bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (S.) (verzoekschrift, stuk 4), kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Aangezien uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de context waarin verzoekster werd verkracht, besluit de Raad dat verzoekster meent dat de werkelijke context waarin zij als veertienjarige seksuele betrekkingen had, op zich niet van aard is om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging te onderbouwen. Aldus zijn er goede redenen om aan te nemen dat de vervolging waarvan verzoekster in het verleden slachtoffer werd, zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekster verhindert door haar ongeloofwaardige verklaringen immers de asielinstanties een waarheidsgetrouw en volledig zicht te bieden op de context van deze vroegere vervolging, zodat dient te worden aangenomen dat deze context geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging, hetgeen op zich een goede reden vormt om aan te nemen dat deze vervolging zich in de toekomst niet opnieuw zal voordoen.

8.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

8.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

8.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

9.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

9.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde landeninformatie (stukken 5-8) kan immers niet blijken dat er actueel in Angola sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

9.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER